

Знате ону причу у којој професор журналистике не неком америчком факултету поставља питање студентима „да ли би пристали да раде интервју са Осамом бин Ладеном“? Студенти са резигнацијом одмахну главом и углас повичу „не“, на шта им професор каже да, у *том случају*, од њих никада неће испасти новинари. Новинар је безмало филозоф, он је незаинтересован за светску гунгулу и површност идеологија, он трага за „истином“ преносећи је, као модерни бог Хермес, смртницима којима је она изван домашаја. Новинар је незаинтересован, непристрасан и објективан. Он ће хладно да снима како дете умире од глади док се пузајући креће према два километра удаљеној хуманитарној мисији. Он ће без узбуђења (и предубеђења) да преноси како се полиција огњем и мачем разрачунава са демонстрантима. Најзад, он ће без размишљања да интервјуише терористу, криминалца или ратног злочинца. Јер, „он је само гласник“, а „јавност мора да зна“; истина је светиња и средства до њеног откривања и преношења другима се не бирају.

Уосталом, које пратио Марвелов серијал *Спајдермен*, зна да је Питер Паркер, према мишљењу његовог уредника, „најгори репортер на свету“, управо зато што, сваки пут када се догађа нека несрећа, он одлаже фотоапарат и прискаче у помоћ. Није потребно нарочито истицати да су, између осталог, и због овог става новинари постали крајње неомиљени међу обичним грађанима. „То је цена професионализма“, рекао би, вероватно, онај професор из приче.

Било како било, да ово правило о небирању средстава (и саговорника) заиста важи у врхунском новинарству, подсетила нас је ових дана Б92, ТВ станица са националном фреквенцијом, која се иначе дичи да управо у највећој мери испуњава све професионалне стандарде најбогатијих и најмоћнијих информационих мрежа у Европи и САД (што доказују тиме што су им програми и вести у длаку идентични са потоњима). Они су, наиме, ради „права“ српске јавности „да зна“ како гласи „истина“ о делу своје државе, начинили интервју са „господином Премијером Косова“, Агимом Чекуом, иначе човеком за којим је српски Интерпол расписао међународну потерницу као за ратним злочинцем и терористом.

Држећи се строгих правила „објективности“ и „непристрасности“, они су се, у љубазном разговору са својим љубазним саговорником (који „--уопште не делује као ратни злочинац“), постарали да српска јавност добије тзв. „целу слику“. Другим речима, подсетили су нас да је Косово међународно призната суседна држава чији суверенитет наша власт упорно нарушава на различите илегалне начине, истовремено манипулишући

судбинама грађана Косова српске националности, који се, заведени пропагандним лажима о терору, убиствима, спаљеним црквама и продаји органа, на властиту штету отржу из братског загрљаја албанске већине.

Вреди поменути да је разговор између новинара и „господина Премијера“ протекао у пријатном тону, иако се Чекуу, ето, и нису допадала нека од постављених питања – што је само доказ новинарског професионализма и бескомпромисности у потрази за истином. Штавише, разговор је прошао *у далеко пријатнијем тону* него интервју који је иста кућа пре пар недеља направила са прослављеним српским режисером, Емиром Кустурицом, иначе вероватно најпознатијим живим Србином на планети. За разлику од Чекуа, Кустурица је прекидан у речи, оптуживан за различите криминалне активности, натурани су му позиви на насиље и одговорност за смрт недужних грађана. Ко зна, можда новинар који је интервјуисао Кустурицу једноставно *није био толико професионалан*

? Најзад, једно је интервју са неким-тамо-режисером, а друго интервју са премијером самосталне и суверене државе. Или бар уредници Б92 тако мисле.

Шалу на страну, новинарска кућа – то је већ јасно и најблесавијим оптимистима – не „преноси“ никакву истину, него учествује у њеном *конструисању*, с обзиром на политичке вредности за које се залаже њено уредништво. А уредништво Б92 се *залаже*

за политику парчања и разграђивања оне исте државе која им је доделила право на националну фреквенцију, као и за политику омаловажавања и ниподаштавања свега онога што у тој држави вреди и даје неспорне резултате. Интервјуи са Чекуом и Кустурицом само су најсвежији докази овога. Проблем је у томе што није свака политика добродошла у нашој држави и друштву, а неке од њих су, богме, и *противзаконите*

. Забрањено је ширити расну и верску мржњу. Забрањено је промовисати нацизам. Забрањено је подривати уставни и правни поредак државе. Или човек који прекрши закон о пушењу на јавном месту треба да одговара за свој преступ, а организација која ниподаштава

највиши правни акт у држави

, који ту саму државу

конституише,

не треба да сноси никакве последице?

Или су просто новинари Б92 исувише професионални, а наши правосудни и извршни органи – превелики аматери?